

בס"ד, ערב ש"ק
פרשת ראה
כ"ד אב ה'תשפ"ו
גיליון מס' 44 (1934)

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

ר"ת	מוצ"ש	הד"צ	י-ם
47:8	8:09	6:55	ת"א
8:44	8:11	7:10	ד"פה
8:46	8:12	7:03	

הזמנים לפי שעון קיץ

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק, טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שמם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקללה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקללה"ה

הצדקה פותחת שערי שמים

נתיב הדרש

על הפסוק בפרשתנו "אנכי מצוך לאמר פתוח תפתח את ירך לאחיך לעניך ולאביוןך בארצך". כתב בעל המורים: פתוח ג' במסורה, אחד כאן ואחד למעלה "כי פתוח תפתח את ירך", ואידך "פתוח נפתחו שערי ארצך".

בספר 'אריה שאג' כתב לבאר המסורה; דהנה בפרשה זו קוראת תורתנו הק' לתת צדקה ולעשות גמילות חסדים, ומזכירה תדיר לשון 'אחיך' (ולא אמר רעד כמו שכתוב 'ואהבת לרעך כמוך'). כמו שכתוב "כי יהיה בך אביון באחד אחיך וגו' לא תקפויץ את ירך מאחיך האביון וגו' ורעה עינך באחיך האביון וגו' פתוח תפתח את ירך לאחיך".

ונראה לומר כי התורה הקדושה מזהירה אותך כעת קודם בא ראש השנה וימים הנוראים ימי הרחמים והסליחות ועשרת ימי תשובה שבהם תעמוד ותתחנן אל הקב"ה בלשון 'אבינו מלכנו'. **אבינו** מלכנו חדש עלינו שנה טובה, **אבינו** מלכנו בטל מעלינו כל גזירות קשות, **אבינו** מלכנו בטל מחשבות אויבנו והפר עצת אויבנו, **אבינו** מלכנו סתום פיות משטינו ומקטרינו, **אבינו** מלכנו שלח רפואה שלימה, **אבינו** מלכנו קרע רוע גזר דינו, **אבינו** מלכנו פרנסה וכלכלה.

אומרת לך התורה; אם תתנהג ברחמנות ותתן לעניים די מחסורם כפי שצריך להתנהג עם אחיך, ולמה הוא אחיך, משום שכל ישראל בניו של מקום. וכאשר אתה תכיר בזה שכולם בנים לאב אחד, אף אני אתיהם אלך כמו אב.

כמו שכתב הקב"ה בתורתו וכדברי נביאיו פעמים רבות שהוא אבינו, כמו שנאמר "הלא הוא אביך קנך" וכתוב "בנים אתם לה' אלקיכם", אבל אם אתה לא תרחם על איש ישראל שאין אתה מכיר בו כאה, אף אני איני אביך ואיך תצק אל שארם עליך, ואדרבה בדברים אלו אתה תעורר קטרוג עליך, ותזכיר את עוונך שלא הכרת שאני אביך, כי אם אני אביך, העניים המה אחים שלך.

וזה המסורה "אנכי מצוך לאמר פתוח תפתח את ירך לאחיך לעניך ולאביוןך". "כי פתוח תפתח את ירך" - בתפילה, היינו שסופך לפרוש כפיך בתפילה (כמו שכתוב "כאשר ירים משה ידו וגו'" ובהרבה פסוקים) ותבקש פתוח נפתחו שערי שמים, אבינו מלכנו פתח שערי שמים לתפילתנו. לומר לפני אבינו מלכנו וגו' אם חלילה לא תקיים "פתוח תפתח את ירך לאחיך העני האביון" איך תצק אז אבינו מלכנו אבינו מלכנו.

את הפסוק בפרשתנו "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה" מסביר הרה"ק רבי חנוך העניך מאלכסנדר זי"ע שיש שני מיני 'היום' - יש 'היום' של ברכה ויש 'היום' - של קללה.

"היום" של ברכה, זה 'היום' של צדיקים שאומרים: "היום לעשותם", שאם לא עכשיו אימתי? העולם הבא, אין בו מצוות ולא מעשים טובים, מחר וחטוף עוד תפילה אחת, עוד דף גמרא, עוד מצוה, עוד מעשה טוב.

ומצד שני יש את "היום" של קללה זה 'היום' של רשעים, המרגיזים והולכים כל היום, באמרים: 'חטוף ואכול, חטוף ושתה כי מחר נמות'.

זה שאומר הכתוב 'ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה' - 'היום' של ברכה ו'היום' של קללה, ובחרתם ב'היום' של ברכה, 'היום' אם בקולו תשמעו".

קוראים לנו פרשה זו ערב ימי התשובה, כדי שנחליט 'היום' לבחור בחיים.

יהי רצון שנזכה לכתיבה והתימה טובה בספרן של צדיקים גמורים לאתגר לחיים טובים.

שבת שלום

שבת מברכים - חודש אלול
המולד: יום חמישי שעה 8:15
ראש חודש: בימים חמישי ושישי הבאים עלינו לטובה

בשבילי הפרשה

זקוק לו?

ענה הרבי, יודע אני את נפש האדם; לו הייתי ממלא כל משאלתו, לא היה האיש שמה במה שקיבל, ותוך דקות מועטות היה מתחרט ומצטער על שלא ביקש יותר, ואני רציתי בשמחתו השלמה...

נתן נתן לו, ולא ירע לבבך בתתך לו... (טו, י)

סיפר הרב"ק בעל ה"פני מנחם" מגור זצ"ל בדרשה את הסיפור הבא: לאאמור"ר מרן ה"אמרי אמת" היו מגיעים מידי יום מכתבים עם שאלות שונות, השאלות שנכתבו ע"י נשים, היתה אמי הרבנית מקריאה לפניו בשעה שהגישתה את ארוחת הצהריים, היתה עומדת, שואלת ומקבלת תשובות. פעם הגיעה שאלה מאשה ששאלה, היות ובעלה מתפרנס בקושי ובצמצום, ואף על פי כן מפריש מעשר כספים, בזמן שלילדיו אין נעלים ובגדים ללבוש. האם הוא באמת מחויב לתת מעשר? (היא כתבה שאינה עושה נגד רצון בעלה, באשר אמר לה: אני בתור חסיד לא מרדיב לשאול את הרבי שאלה כזו, אבל את יכולה לשאול – אם תרצי).

אבא ז"ל ענה: יש דעות מחולקות אם "מעשר כספים" דאורייתא או לא, הדבר מוטל בספק. אבל דבר אחד בטוח – ואני מרגיש זאת גם בעצמי – שכאשר מפרישים מעשר כספים, הנתניה (ממה שהפריש) לצדקה אחר כך, היא בעין טובה, בשמחה, ובה בודאי מקיימים מצות עשה דאורייתא כלשון הכתוב "ולא ירע לבבך בתתך לו".

אמא ע"ה שאלה שנית, מה לענות לאשה השואלת הלכה למעשה? והשיב בקצרה, שתכתוב, כי חיוב ממש אין, רק זו סגולה לתת צדקה בלב טוב, וכשנותנים בעין טובה בחשק וברצון מקיימים "ולא ירע לבבך", והתורה הק' מבטיחה "כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלוהיך בכל מעשיך ובכל משלח ידך".

כי תאזה נפשך לאכול בשר (יב, כ)

מי שרעב לאוכל, יוכל לשבוע או על ידי בשר או על ידי לחם או בדבר אחר, כי אין לו תיאבון לדבר מסוים, רק שהפיץ למלאות את נפשו הרעבה. אבל לפעמים רעב ויחפיץ מאכל פלוני בדוקא, כגון שהוא תאב לבשר וכדומה.

יתכן לפרש כי לימדה התורה דרך ארץ שלא יאכל בשר כל זמן שיוכל לשבוע מלחם, ורק אם יתאזה דווקא לאכול בשר, אז יאכל.

זה שאמר "ואמרת אוכלה בשר, כי תאזה נפשך לאכול בשר" – שהוא תאב לאכילת בשר, או "בכל אות נפשך תאכל בשר".

ולא תאכל הנפש עם הבשר (יב, כג)

יותר שלא יטרוף את נפשו באכילת הבשר, על ידי שישקיע בתאזה זו את גופו ונפשו.

זה מה שהזהיר כאן, בשעה שהינך אוכל את "הבשר" השמר לכל תאכל כזה גם את "הנפש" בהיותך שקוע כולך בהנאת אכילתך.

בשם הגר"א מוילנא

די מחסורו אשר יחסר לו (טו, ח)

אל הרב"ק ר' יואל מסאטמר זצ"ל – שהיה גאון בנתינת צדקה – הגיע יהודי מארץ ישראל שיצא לקבץ מומן לנישואי בתו. שאלו הרבי: לאיזה סכום אתה זקוק? חישב הלה חשבון צרכיו לדירה, התנהג וכו' ואמר: שלושים אלף דולר.

נכנס הרבי לחדר השני, ויצא כשבדיו חבילות שטרות בסך עשרים ותשעה אלף דולר במזומן. היהודי לא ידע את נפשו מרוב שמחה ויצא החוצה שש ומתרונו – הן לא ציפה שכל משאלותיו תתמלאנה ברגע אחד.

שאלו המקורבים את הרבי: אם הרבי נותן סכום כה גדול, מדוע לא נתן ליהודי את כל השלושים אלף שהיה

דינים מנהגים ומעשים
בעניני תפילת הדרך – ב

דרך ההלכה

זמן אמירתו כשהחזיק בדרך (ש"ע קי ז) דהיינו שלא יאמר שעדין נמצא בתוך העיר אלא מחוצה לה דהיינו משיצא מהבית האחרון שבערי ועבר מעט יותר משביעים אמה, ושיערו לחזו"א 45 מטר ולגר"ח נאה 35 מטר.

והטעם: לפי שיש חשש שאם יאמר בעיר מאיזה סיבה לא יצא לדרך ותהיה בירכתו לבטלה (א"ר קי).

חיוב אמירתו ואין לאומרה אלא א"כ נוסע פרסה (ש"ע קי ז), **והטעם:** לפי שכך נקרא שיוצא לדרך שיש בה קצת סכנה (לבוש שם). ופחות מכן יאמר בלא ברכה (ש"ע קי ז, ובמשנ"ב שם). ושיערו לחזו"א 4700 מטר, ולגר"ח נאה 3850 מטר.

ומנהג בני ספרד שאין לברך עם שם מלכות אלא בנסיעה של 72 דק' (שו"ת אור לציון פרק ז הלכות תפילה שאלה כז).

צורת אמירתו – עמידה או ישיבה לכתחילה יש לעמוד מליך כשיאמרנה (ש"ע קי ד, א"ר בשם השל"ה), **והטעם:** לפי שבמהלך אינו מיושב בדעתו כדי הצורך ונחסר לו בכוונת הלב כברכת המזון (ש"ע קפג א-א), **טעם אחר:** לפי שיש בה דין תפילה דבעי עמידה (שערי ברכה שער לא בשערי בינה ס"ק א). ואם היה רכוב אין צריך לירד (שם), **והטעם שאין צריך לירד:** לפי שירידתו ועלייתו הוי מירחא (משנ"ב שם ס"ק כג).

לפי זה ה"ה נוסע ברכב לכתחילה יש לעצור הרכב ולומר ואין צריך לצאת מהרכב ולומר (הגרשו"א הליכות שלמה כא הערה 11), וכשאינן יכול לעצור מפני שמסוכנת העצירה באמצע הדרך או שהעצירה תמרידו, יאמר תוך כדי נסיעה.

דין הנשים חייבות בתפילת הדרך, **והטעם:** כעין מה שאמרו בגמ' "נשי לא בעי חי", ומלבד זאת לא מצינו שפטרנו נשים רק במצות שהזמן גרמא, אך תפילת הדרך אין זה מצוה שהזמן גרמא ופשוט שהחייבות (שו"ת לבושי מרדכי תניא י"ד סי' לב).

קטנים וקטנות בתפילת הדרך: מהנכים את הקטנים והקטנות לומר תפילת הדרך מדין חינוך (מנחת אמת ה הערה ד) ואף ללא דין חינוך יש להם לאומרו כדי שינצלו מכל נזק.

כשהיה הרה"ק רבי יוסף מאיר כבן שש שנים, נכנס פעם בלילה לזקינו הרה"ק ר' יצחק מסקווירא זצוק"ל כמנהגו מידי לילה בלילה, ולשאלת זקנו על מעשיו באותו יום, סיפר ששמע אומרים שאלוהו הנביא נמצא ביריד השוורים, והיות שהיום התקיים יריד כזה והשקתי מאוד לראותו, הלכתי לשם, ועליתי על גדר והמתנתי לראותו, אך לא ראיתיו.

שאלו זקינו הק': מה אפוא ראית שם? ענה לו: ראיתי שהביאו שם שוורים למכור, וקשרום לעמודים התקועים בארץ. והבחנתי שאלו השוורים שלא התנגדו ונתנו שיקשורם, הם עמדו בשקט ובמנוחה, אבל אותם השוורים שהתנגדו להיקשר ורק ניסו כל הזמן להשתחרר, הם אלו שספגו כל הזמן מכות וחבלות מהקשרים שבאמת הם בעצמם גרמו להם. והשבתי אז שאם השי"ת נותן לאדם יסורים רח"ל, והוא מקבלם בשקט ובאהבה, חולף מעט זמן וזה עובר, אך אם רוצה להתנגד לזה, בזה עצמו מוסיף וגורם לעצמו יסורים יותר ויותר. כששמע זקינו הק' את דבריו, ענה ואמר לו: אתה אמנם לא ראית את אלוהו הנביא, אבל אלוהו הנביא ראה אותך.

מפי כ"ק אדמו"ר מרחמסטריווקא-ב"פ זצוק"ל ששמע מהרה"ק ר' בנציון קריפוס ז"ל - "ילקוט מאורי אור" ע' ר"ל
סיפר כ"ק מרן אדמו"ר מרחמסטריווקא שליט"א ששמע מהגה"ק ר' נטע ציינורט ז"ל, שכתל אביב היה יהודי בשם רבי נחום מרדכי פרום והיה חסידו של הרה"ק רבי יוסף מאיר ממכונת זצוק"ל. פעם קרא לו רבי יוסף מאיר בהיות הבוקר וסיפר לו שלהרה"ק מאפמא הגיע פעם יהודי מגושם וביקש ברכה לפרנסה, ובירך אותו ושיחיה לו פרנסה. לאחר מכן, סיפר עוד שהוא חייב לפרוץ כסף רב ואין לו מהיכן לפרוע, ובירכו הרב מאפמא ושיחיה לו לשלם לפרוץ. וכך המשיך לבקש על כל אשר חפץ. היה לו כמה בנות אשר היה צריך להשיאם, וביקש שיוכל להשיאן, ובירכו ושיחיה לו להשיאן. וחזר ובירכו על כל בקשותיו.

כשיצא האיש לדרכו, פנה הרה"ק רבי יצחק מאיר בנו של הרה"ק מאפמא ותמה בפני אביו, מה יום מיומנים שהאיש פעל את כל מבוקשיו. ענהו אביו, שהרבנו של עולם נותן לו מכסה קצובה של ישועות כמה הוא יכול לתת ליהודים, ובימים האחרונים לא נכנס אליו שום איש, וכשנקלע אדם זה לפניו, היה לו הרבה לתת לו.

כך סיפר המהנזקק לר' נחום מרדכי, וסיים באמרו - כבר ימים מספר שלא נכנס אלי שום יהודי, ומה שתראה תוכל עכשיו לפעול. וביקש ר' נחום מרדכי כמה בקשות ופעל, ובספרו זאת לא רצה ר' נחום מרדכי לגלות מה שביקש, רק דבר אחד גילה שביקש אריכות ימים, ואכן חי צ"ז שנים.

נסתלק בכ"ט מנחם אב תרע"ז

דחא שבטין וכו': כי השבטים, משום שהמאן בגנבת יוסף היו יראים, ואם לא המאן לא היו יראים כלל, כי עונותיו של האדם משברים את לבו ואין לו כח כלל. מה המעט, כי יצר הטוב נשבר עמו ואין לו כח להתגבר על יצר הרע. ועל כן כתוב 'מי האיש הירא וגו'. **הירא**, מן העונות שבידיו, שהם משברים לבו של אדם. **פירוש הסולם פ' מקץ קצ"ה - רא.**

תנינן לית מלה וכו': למדנו אין דבר בעולם העומד לפני תשובה, ולכולם הקב"ה ודאי מקבל. ואם שב בתשובה, הרי מזומן לו דרך החיים. ואע"פ שפגם מה שפגם, הכל מתקן, והכל חוזר על תקונו. כי אפילו כמה שיש בו שבועה הקב"ה מקבלו, שכתוב "הי אני נאם ה' כי אם יהיה כניתי" וגו', וכתוב "כתבו את האיש הזה ערירי" וגו', ואחר ששב בתשובה, כתוב, "וכני יכניה אסיר בנו" וגו'. מכאן, שהתשובה משברת כמה גזרות ודינים וכמה שרשרות של ברזל, ואין מי שעומד לפני תשובה.

ועל דא כתיב וכו': ועל זה כתוב "ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים ב". אשר פשעו בו, אינו כתוב, אלא הפושעים בו. דהיינו אותם שלא רצו לשוב בתשובה ולהתנחם על מה שעשו. אבל אם התנחמו ועשו תשובה, מקבל אותם הקב"ה.

בנין כך בר נש וכו': משום זה אדם זה, אע"פ שפשע בו, ופגם במקום שלא צריך ושב לפניו, הוא מקבל ומרחם עליו. כי הקב"ה הוא מלא רחמים, ומתמלא רחמים על כל מעשיו, כמו שאומר "ורחמיו על כל מעשיו". אפילו על בהמות ועופות מגיעים רחמיו. אם עליהם מגיעים רחמיו, כל שכן על בני אדם היודעים ונודעים לשבח לאדונם, שמגיעים עליהם רחמיו, וישרים עליהם. ועל זה אמר דוד, "רחמך רבים ה' כמשפטך חייני".

פירוש הסולם פ' משפטים רכח - רל.

ותנן לעולם וכו': ולמדנו, לעולם ירגיו אדם יצר הטוב על יצר הרע, וישתדל אחריו, אם הלך ממנו, טוב. ואם לא יעסוק בתורה, כי אין לך דבר לשבור את היצר הרע, אלא התורה. אם הלך, טוב. ואם לא, יזכיר לו יום המיתה. כדי לשברו. **הכא אית לאפתכלא** וכו': כאן יש להסתכל, הרי זהו יצר הרע וזהו מלאך המות, וכי מלאך המות ישבר מלפני יום המיתה, והרי הוא ההורג את בני אדם, ומשמע ששמהה שלו, הוא להמית אנשים. שמשום זה הוא משטה אותם תמיד, כדי להשיכם למיתה.

אלא ודאי וכו': ומשיב, אלא ודאי מה שלמדנו שהאדם יזכיר לו יום המיתה, ודאי כן הוא, כדי לשבור הלב של האדם, כי יצר הרע אינו שורה אלא במקום שנמצא שמחת היין וגאות רוח, וכשנמצא רוח שבור באדם אז מתפרד ממנו, ואינו שורה עליו, וע"כ צריך להזכיר לו יום המיתה, וישבר גופו והוא הולך לו.

תא חזי יצר טוב וכו': בוא וראה, יצר הטוב צריך חדוה של תורה, ויצר הרע צריך חדוה של יין וניאוף וגאות רוח. ומשום זה צריך האדם להרגיזו תמיד מאותו יום הגדול, יום הדין, יום החשבון, שאין מה להגן על האדם אלא מעשים טובים, שהוא עושה בעולם הזה כדי שיגינו עליו בשעה ההוא.

תא חזי "ויראו האנשים כי הובאו" וגו': ומה שכולם היו גבורים, כולם חזקים, ועלם אחד שהביאם לבית יוסף גרם להם שהיו מתיראים, בעת שיבא הקב"ה לבקש את האדם לדין, על אחת כמה וכמה. שיש לירא ולפחד.

בנין כך בעי וכו': משום זה צריך האדם להזהר בעולם הזה, להתחזק בהקב"ה, וישים מבטחו בו. אשר אע"פ שהוא חמא אם יחזור בתשובה שלמה, הרי הקב"ה חזק, לעבור על מדותיו, ולסלוח לו, ויוכל להתחזק בהקב"ה, כאילו לא חמא כלל.

שהתקיימה באולם מועצת העיר לעיני הקהל, איך שהאגרת שלו אינה עולה בגורל, ובפרס הגדול זכתה אגרת אחרת.

מלא צער ואכזבה מיהר היהודי אל הגאון רבי מרדכי בנעט ומען כשונמית הלז: הלא אמרתי לך אל תשלה אותי...

הביט עליו הצדיק בעינים רחמניות, ושאלו בנחת: "אולי קשקשת משהו בינתיים?"...

סיפר לו היהודי בשכרון לב את ענין "ההגדרה הנסיונית" שערך.

נענע לו הצדיק בראשו ואמר: הלא אמרתי לך שמספר זה יעלה בגורל – ואמנם עלה, ובהגדרתך הנסיונית בזכות את ברכתי...

סיפר זאת הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל

מובא ב"האיש על החומה" (ירושלים תשל"ה) ח"ב, ע' 65

פעם עשה יהודי טובה גדולה לגאון רבי מרדכי בנעט, אב"ד ניקלשבורג, וכגמול על כך שאלו הצדיק מה רצונו שיגמול לו על כך?

הרהר הלה, מה הוא יכול לבקש מהצדיק בשעת הזדמנות כזו.

ומכיון שיהודי פשוט היה והשגותיו היו מצומצמות, ביקש מרבי מרדכי בנעט שיגלה לו את מספר האגרת שתזכה בפרס הגדול בהגדרה הקרובה.

חיך הצדיק על השגת הגשמים של היהודי הלז. קיים את הבטחתו וגילה לו את המספר.

רשם היהודי את המספר של האגרת, וסבב על דוכני סוכני המכירות לבקש את המספר, אגרת זו שאת מספרה גילה לו הצדיק עלתה סכום ניכר, כי היא לא היתה מסוג האגרות העממיות הוללות.

חיפש ולא מצא, עד שהגיע לסוכן אגרות אחד שאמר לו כי האגרת הזאת נמכרה כבר על ידו, ומכיון שהיתה זו אגרת שהיו רשמים עליה את שם הקונה, הרי ידוע לו שמו וכתובתו של הקונה, ואם הלה יסכים להוסיף על מחירה, מסכים הוא לרוכשה בחזרה מידי הקונה.

יהודי זה שלא היה בעל אמצעים, היסס אם כדאי להשקיע השקעה "כה גדולה" ובמיוחד עוד להוסיף על המחיר הנומינלי, רק על סמך "גילוי" של הצדיק. התלבט מאוד היהודי ולא ידע לשית עצות בנפשו, כי קשה מאד היה לו להוציא סכום מכיסו הדל.

עד שעלה רעיון במוחו. לפני שירכש את האגרת, הוא יערוך הגדרה נסיונית, ויראה אם אמנם נכונים דברי הצדיק.

מרוצה מהמצאתו, ניגש היהודי בוריות לערוך את הניסוי. לקח כמה גליונות נייר, רשם עליהם את סידרת המספרים שמודפסים על האגרת של סריה זו. כי מחמת מחירה הגבוה לא הופצה בכמות גדולה של אגרות. אחרי יגיעה של שעות רבות ברישום המספרים, גזר את הגליונות לפיסות קטנות כשעל כל פיסת נייר רשום מספר, וניגש להגדרה הנסיונית.

ומה נהדם אותו יהודי פשוט לראות, שאמנם אותו מספר שגילה לו הצדיק עולה בגורלו.

סמוך ובטוח בגילוי הצדיק נחפו היהודי אל סוכן האגרות, שלשל לידו את כל הסכום שביקש, על מנת שירכוש עבורו את האגרת המבוקשת.

ספר היהודי את הימים, השעות והרגעים עד שעת ההגדרה, כי קצרה רוחו להמתין לעושר הצפוי לו מההגדרה הקרובה.

מה גדולה היתה תדהמתו של האיש, ומה עמוקה אכזבתו כשישב וראה בעת ההגדרה הפומבית

שביל לזכור

שאלות בחינה – פרשת השבוע עם פירוש רש"י בצורת מבחן אמריקאי

א. מתי אישר פרעה את יציאת עם ישראל ממצרים; ביום או בלילה?
(א) ביום. (ב) בלילה. (ג) בעלות השחר. (ד) בנין החמה.

ב. אם אי אפשר להרוג את אנשי עיר הנידחת בחרב, האם מותר להמיתם במיתת אחרת?
(א) כן. (ב) לא. (ג) רק על ידי הוראת בית דין. (ד) מחלוקת.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן כ"ט

ג. טבע האדם הוא לעשות את מעשיו כמו חבריו ואנשי מקומו, לכן, מה על האדם לעשות?
(א) להתרחק מהרשעים. (ב) להתחבר לצדיקים, ולשבת בצל החכמים. (ג) להתבודד ביערות. (ד) תשובות א, ב, נכונות.
ד. מצוה לאהוב כל יהודי, כמו שאני אוהב את עצמי, לכן, מה עלינו לעשות?
(א) לטיל עם החברים. (ב) לספר בשבחם. (ג) לחוס על ממונם. (ד) תשובות ב, ג, נכונות.

לוח חרף דיומי בזוהר עם פירוש הסולם מחזור יב (תשפ"ו)			
יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים
שבת	כה אב	הקדמת ספר זוהר	קעא-קעו
א'	כו אב	הקדמת ספר זוהר	קעז-קעח
ב'	כז אב	הקדמת ספר זוהר	קעט-קפא
ג'	כח אב	הקדמת ספר זוהר	קפב-קפג
ד'	כט אב	הקדמת ספר זוהר	קפד-קפה
ה'	ל אב	הקדמת ספר זוהר	קפז-קצו
ו'	א אלול	הקדמת ספר זוהר	קצז-קצח
שבת	ב אלול	הקדמת ספר זוהר	קצח-רד

